בטחוני בצורי
הוא אוצרי

גליון שבועי לאמונה, בטחון, וכל מה שמקרב יהודי לאביו שבשמים

פרשת
ויצא
תשפ"ז
גיליון 240

בס"ד. לבקשת הצטרפות, שליחת סיפורים ותגובות:
מרדכי הכהן מלאכי, ביתר עילית
5834817@gmail.com * **תא** קולי 073-2490589 * **לפניות בפקס** 02-5003608 * לקבלת הגיליון בפקס 02-3132641 קוד גיליון 0026

ישועת ד' בהררי הכביסה

קוראי היקרים. מטבע הדברים, ככל שמתרבים הקוראים בלעה"ר, **כמות הסיפורים** שמגיעה אלי הולכת וגדלה בהתאמה. כמעט אין לי אפשרות היום לנוע ממקום למקום בלי לשמוע סיפור. בכתב, בעל פה, בטלפון או בתא הקולי. **מבול** של ממש. הרבה עניינים חוזרים על עצמם ולא מגיעים לידי פרסום, והפנמתי שגם זה **חלק מהתפקיד** שהוטל עלי - **להקשיב**. הריבוי הכמותי בהחלט גורם לי לסוג של **הרגל**, ומכהה מעט את **הרגשות**. ועדיין, מפעם לפעם מגיע סיפור כזה שלבי נצבט, ותוך כדי שיחה אני מוצא שעיני מוצפות **בדמעות**, ובסיום השיחה אני חש **מותש ומרוקן מכוחותי**, כאילו טיפסתי רגלית לפסגת הר הג'רמק.
כזה הוא הסיפור אותו מספר לי **אברך צעיר טרי** ועדין נפש, מירושלים, אותו אני מכיר היטב מימי לימודיו בישיבה קטנה:

יש לנו תינוק בגיל שנה וחודשיים, שהתעורר באחד הימים ואובחן עם חיידק בגרון. פנינו לרופא והוא קיבל טיפול סטנדרטי, אבל בוקר אחד הוא התעורר עם קוצר נשימה. פנינו מיד למוקד שהפנה אותנו בדחיפות למיון. בדרך לבית החולים המצב הידרדר והילד הרך נזקק להחייאה, יה"ר ששום בר ישראל לא יתנסה בכגון דא.

זה שבועיים הילד במחלקת טיפול נמרץ של "הדסה עין כרם" כשהוא **מורדם ומונשם**, מחובר **לאקמו** מכשיר לב-ריאה מלאכותי **כוחותי נשאבו ממני באחת. אברך צעיר ומאושר שבקושי התחיל את החיים, מעביר את ימיו ולילותיו במחלקת טיפול נמרץ מול תינוק רך וחסר ישע שנלחם על כל נשימה ונשימה, לקול צפצופי מוניטורים בלתי פוסקים, כשהרופאים משחררים רמזים עבים כקורת בית הבד לגבי הסיכויים שלו לשרוד, וכל רמז שלהם הוא כשפוד מלובן שמפלש את לבי מצד אל צד, ומביאים אותי ללילות ארוכים ללא שינה של חיבוטי נפש מול בוראי.**

בעיצומם של ימים גורליים אלו, הגיע החברותא שלי לביקור בבית החולים. הביקור רומם את רוחי, ולא בגלל שהייתי זקוק לחברה, אלא בגלל מה שגרם לחברותא להגיע. בבית גנזיו של החברותא שמור קמיע נדיר לשמירה שעובר בירושה במשפחתו כבר 140 שנה, מאחד הצדיקים הקדמונים. עניין הקמיע נשמר בסוד כמוס מחשש לעינא בישא, והוא כמובן שומר עליו מכל משמר.
עקב המצב הקשה שנקלענו אליו הוא חרג ממנהגו והביא עמו את הקמיע לבית החולים, כדי שנניח אותו למראשותיו של בננו הרך, כסגולה לרפואה ואריכות ימים. ואכן, ב"ה ניכרה הטבה במצבו, החלה התאוששות, ואתמול, יום ג' תולדות, שחררו אותו ממכשיר ה'אקמו', רגע של אור גדול של חסד הבוקע מתוך האפילה.

החברותא ביקש ממני שנשמור על הקמע מכל משמר, ואכן הקפדתי לשים לב כל הזמן שהוא בוודאות נמצא מתחת לכרית של הילד. מדי פעם, כאשר היה צורך לרחוץ את הילד ולהחליף את המצעים, הייתי נוטל את הקמע, מצניע אותו במקום בטוח עד שיסיימו, ואז מחזיר אותו למקום מתחת לכרית.

ביום שישי האחרון פרשת חיי שרה, נסעתי לכמה שעות הביתה להחליף כוחות לקראת שבת, ואחד מבני המשפחה התנדב להשאר במקום ולשמור על הילד. כששבתי לבית החולים הבחנתי כי המצעים הוחלפו בהעדרי! חשתי חוסר אונים משתק את כל גופי. בפיק ברכים ניגשתי לבדוק מתחת לכרית, והחשש שלי התאמת - **הקמיע היקר איננו**. בן המשפחה שהיה במקום לא שם לב לעניין, המצעים הוחלפו והקמע נלקח יחד עם כלי המיטה. נשימתי נעתקה. פניתי לבדוק **בארגז הכביסה** של החדר, אך תקוותי הקלושה נכזבה. הארגז היה **ריק לחלוטין** - פינו אותו בדיוק בשעות האחרונות.
פניתי אל האחיות במחלקה לשאול מה ניתן לעשות. סיפרתי להן שמדובר בקמיע בעל ערך רגשי רב ובמקביל גם בעל ערך כספי גבוה מאוד. צוות ביה"ח הדסה בהחלט גילו רצון טוב ואכפתיות, והבטיחו לאתר את **תורן הכביסה** של אותו יום כדי לבדוק איפה התחנה הבאה של הכביסה. כחצי שעה לפני כניסת השבת קבלתי טלפון מאותו תורן, שאני רשאי להגיע כעת לאזור מיון הכביסה של בית החולים, הנמצא באחת מקומות הקרקע.

צעדתי בזריזות על פי ההנחיות, וכשאיתרתי את המקום **חלחלה** אחזה בי. מדובר במחסן ענק עמוס בעגלות ענקיות המלאות במצעים וכלי מיטה, כולם באותו הצבע. הצוותות מפנים כלי מיטה יחד עם צינורות אינפוזיה, צינורות חמצן ומזרקים - כל מה שיש במיטה - הולך יחד עם המצעים המלאים בחומרים מזהמים ומסוכנים.

ברגע הראשון נרתעתי מלחשוב אפילו על הרעיון. אני אברך צעיר שבקושי יצא לו לטפל בכביסה ביתית... ורק מהמחשבה להכניס את ידי למקום כזה נתקפתי בחילה. אלא שאז צפו ועלו מול עיני סיפורי "**ביטחוני**".

יש כמה אברכים צדיקים, שדואגים להפיץ בכל בתי החולים באזור ירושלים מאגדת עלוני שבת, בשם "**מאוחדים**"[1] שמודפסת במיוחד לשם כך, וכך - כמו בבית - גם בעת שהותי בבית החולים התחזקתי בקריאת

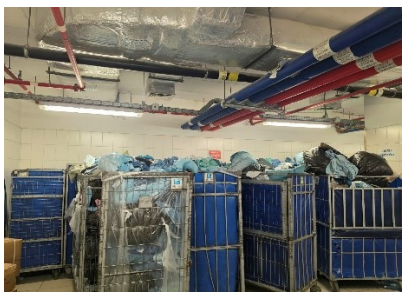
[1] המיזם הנפלא הזה מנוהל ע"י הר' **יונה מנצר** מירושלים בעל דפוס "ספיד" שמו"ל גם חוברת עלונים פופולרית ומצליחה בשם "**שועמיה**". בעת שרכש מכונת דפוס חדשה, המלווה שלו האסטרטג המוכשר ר' **אליעזר כהנא** שאל אותו מה הוא מתכוון לתת לרבש"ע... ואז הוא הציע לו להדפיס על חשבונו חוברת ייעודית עם העלונים הכי מבוקשים בשם "**מאוחדים**" עבור חלוקה בבתי חולים. זה התחיל בכמות קטנה ועם הזמן הכמות עולה. יהודי יקר בשם ר' בן ציון שפיצר דואג להפצה שלהן בבתי חולים באזור ירושלים, אשדוד ואסותא. כותב השורות מקבל בקביעות דשי"ם מרגשים **מהתועלת העצומה של חלוקה זו** במקום שזה **הכי נדרש** לחזק יהודים בשעותיהם הקשות. ר' יונה שיחי' מוכן להרחיב את הפעילות גם **לבתי חולים נוספים במרכז ובנתניה**. לשם כך **דרושים מתנדבים רציניים** שיכולים להעביר את החוברות **בקביעות**, בימי חמישי מירושלים לאיש קשר בבתי חולים אלו. ניתן ליצור קשר עם ר' בן ציון שפיצר בטל. **05271738**

הגיליון המחזק והאהוב. לפני כשבועיים הופיע הסיפור המרגש מאוד של הר' אירנשטיין על **מצלמה יקרה שאבדה** וגם על **קופת חיסכון** שאבדה, ואיך הן נמצאו בדרכים נפלאות בכוח התפילה של **ילדי תשב"ר מתל אביב**. אמרתי לעצמי: "**הקדוש ברוך הוא עושה ניסים, אין להרים ידיים!** כל כך הרבה ניסים ונפלאות ראית בשבועיים האחרונים, כמעט **תחיית המתים** כפשוטה, אז כשזה מגיע לאבידה פיזית אין לך מספיק אמונה שהקדוש ברוך הוא יסייע בידך למצוא אותה? "

הקמיע יקר מאד, החברותא בדרך כלל לא מוציא אותו מתחת ידיו עבור שום הון שבעולם, והשווי הכספי שלו בשוק היודאייקה הוא בסדר גודל של **מאות אלפי שקלים**. לא ייתכן שתיגרם לחברותא היקר רעה - תחת הטובה שגמל עמדי. עלי להפוך את העולם, לעשות כל מאמץ אפשרי מצדי, ולקוות שהשי"ת יהיה בעזרי למצוא את הקמע

באופן חד משמעי - הסיפורים הללו שקראתי בגליון על האבידות, הם שהניאו אותי מלהרים ידיים ולהתייאש ברגעים קשים הללו.

ירדתי לחדר הכביסה. בפתח היה עלי לעטות על עצמי כיסויי מגן מכף רגל ועד ראש. למקום הזה מגיעה כביסה מכל מקום בבית החולים - החל מחדר יולדות ועד למקרר המתים, רח"ל, וקיימת סכנה מוחשית של זיהומים. בתחילה התחלתי לחפש באזור הפתח, שהרי מסתבר שכביסה שהגיעה לאחרונה נמצאת שם. תוך כדי חיפוש הבחנתי שבגג המבנה יש פתח, וממנו מגיעים שקי כביסה נוספים מפעם לפעם. הבנתי שבכל קומה יש **פתח לצינור** ומשם משליכים את הכביסה לכיוון המחסן, ואז הבנתי שעלי להתמקד באזור שבו נופלות השקיות מהצינור.

התחלתי בחיפושים. זה היה קשה ודוחה ברמה שקשה לתאר. תחושת חנק לפתה אותי, מרגע לרגע המשימה נראתה בלתי אפשרית לחלוטין. הדקות חלפו ושבת הגיעה. **עליתי חזרה למחלקה וקיבלתי את השבת.**

היה עלי להאבק בכח בכאב ובדיכאון שאיימו להשתלט עלי במצב הנוכחי, אחרי שבועיים שהלב שלנו נקרע בכל רגע מול נשמתו התלויה על בלימה של בננו. הגיליונות היקרים חיזקו אותי, **והשתדלתי בשבת לשמוח ולהאמין** שהקדוש ברוך הוא ברחמיו יחזיר לנו את האבידה.

התברר שבשבת לא עובדים במחלקת הכביסה, ויש לנו כעת זמן עד יום ראשון. קיוויתי שביום ראשון אוכל לפגוש את האחראים הבכירים על המערכת ולנסות לראות מה ניתן לעשות.

ביום ראשון בבוקר, כשהגעתי למקום, אמרו לי שהכביסה של יום שישי כבר נשלחה לשלב הבא, **למכבסה ענקית במישור אדומים**... והם מוכנים לשלוח הודעה למכבסה כדי לנסות לאתר את האבידה, אולם הסיכויים קלושים מאוד. האנשים שם רגילים לשמוע על אבידות מבית החולים - אנשים מאבדים טלפונים, שיניים תותבות, תכשיטי זהב - ונדיר שיוכלו למצוא משהו בהרים האינסופיים של הכביסה, בוודאי כשמדובר בקמיע **שגודלו ככרטיס אשראי ממוצע**. אך המשכתי להתחזק ולהאמין שהאבידה תחזור אלינו.

בהמשך השגתי את מספר הטלפון של המכבסה במישור אדומים. התקשרתי ישירות לשם וביקשתי מאוד שינסו להתאמץ למצוא את האבידה ולהודיע לי מיד כאשר היא תמצא. ביום שני, מיד עם אור הבוקר, **הלא יאומן קרה: קיבלתי טלפון מהמכבסה שהקמיע נמצא!**

דמעות של הקלה הציפו את פני. מדובר במכבסה ענקית שמטפלת בערימות כביסה אינסופיות, ומחט בערימת שחת היא משל חיוור לעומת האתגר שעמד בפנינו. אבל כשיש סייעתא דשמיא הכל אפשרי. האחיות וצוות המחלקה בבית החולים - **כולם עמדו פעורי פה ושמוטי לסת** כאשר שמעו שהקמע חזר אלי. **כולם** ראו בזה נס גלוי, במצב שההסתברות כמעט ולא קיימת. **ברוך השם, הקמע כבר חזר, ונמצא כעת בידי.**

הרגשנו שקיבלנו חיוך מההשגחה העליונה בתוככי חשכת החדר של בית החולים. אמנם ראינו פה ניסים רבים ועוד חזון למועד לספר עליהם, אבל הרגשתי שהסיפור הזה עם האבידה הוא תוצאה ישירה של ההתחזקות מהגליונות השבועים שקראתי, כמו"כ בעת החיפושים חיזקתי את עצמי שבטוח ימצאו את זה **ואזכה בע"ה לפרסם את הסיפור ב"בטחוני"**, ע"כ הרגשתי חובה לפרסם אותו מיד עם **המצאו**. אודה לך מאוד על פרסום הסיפור כדי לקיים את הנדר שנדרתי בעת צרה, ותעמוד הזכות של החיזוק **לרפואתו השלמה של בני שיחי'** במהרה.

מה אפשר לומר לאברך יקר כזה שמתמודד עם ניסיון בסדר גודל עצום שכזה?

נזכרתי במכתב של האדמו"ר מליובאוויטש, כאשר מישהו התאונן לפניו על כך שההתמודדות שלו בחיי היומיום אינה **סוגה בשושנים**.
וכך השיב לו הרבי:

משל למה הדבר דומה? למלך שהעמיד ממונים לטפל באדמותיו. את האחד הוא מינה על **פרדס** לשתול שם **עצי פרי** נבחרים. הטירחה סביב נטיעה כזו היא רבה, דורשת מומחיות עצומה ותשומת לב קפדנית, אך התוצאות בהמשך בהתאם - **עץ עושה פרי, תאווה לעיניים ולחיך**. אמנם, אין שום סיכוי לראות את הפרי המושלם **בעתיד הקרוב...** צריכים **המון סבלנות**.

ואילו את האחר הוא מינה על חלקה שבה שותלים **תפוחי אדמה**. קל לשתול תפוחי אדמה, והתוצאה זמינה ומהירה... **ומה צומח... תפוחי אדמה**.

אך מעולם לא שמענו שהממונה על שתילת עצי פרי יתאונן **מדוע אין תפקידו לשתול תפוחי אדמה!** נכון, זה קל, פשוט, נוח - אבל התוצאה בסוף - תפוח אדמה פשוט.

שתילת עץ פרי היא מורכבת, **תובענית ודורשת מאמץ כביר** - וכשזה אנו רואים שזה כך - כנראה מדובר **בעץ עושה פרי המיועד לגדול ולהצמיח פירות מפוארים!**

חסדי ד' כי לא תמנו, לא כלו רחמיו! רגע לפני חתימת הגליון הנוכחי הגיעה הבשורה המשמחת **כי הילד שוחרר ממח' טיפול נמרץ**, בתפילה ובתקווה שעד שיגיע לידי הקוראים בשב"ק יהיה כבר **בבריאות השלימה בע"ה!**

מאשפות ירים אביון

הר"ר שאלן ישראלי בני ברק

ביום א' בלילה חגגנו שבע ברכות משפחתי באולם של ת"ת **נדבורנה** בב"ב. במהלך השמחה מסרה לי אחותי תכשיט יקר בתוך שקיק, על מנת שאמסרנו לחנות כלשהי.

ויהי ממחרת, בשעה 6:00 אחה"צ, נזכרתי שלא לקחתי את השקית איתי מהאולם... **מדובר בתכשיט בשווי 14**

ו' כסלו תשפ"ז **.כל הזכויות שמורות**. אין *להעתיק תוכן* לפרסום, ללא קבלת אישור מפורש, למעט פרסום הגליון במתכונתו המלאה.
בגיליון מובאות עובדות בדוקות ומדויקות בלבד ככל שידי מגעת בס"ד, ללא כל תוספת. בחלק מהמקרים שונו השמות על פי דרישת הנוגעים בדבר.

אלפים ש"ח! בס"ד הצלחתי ליצור קשר עם המפקח של החיידר ובקשתי ממנו שיואיל בטובו ויגש למקום פלוני לבדוק האם השקית עדיין שם.

הוא מיד החיש את צעדיו לשם, אך למגינת ליבי הוא העלה חרס בידו. **"הפכתי את כל המקום והילד אינו"** אין שום שקית ואין שום תכשיט. פניתי לברר אצל בני משפחתי המורחבת, האם אי מי שם לב לשקית, ונעניתי שוב בשלילה לצערי.

ואז המפקח חוזר אלי ואומר שהוא בדק דרך המצלמות ורואים איך שאחד מעובדי התחזוקה פינה את השקית **הזאת יחד עם שאר האשפה**, והכל מרוכז בשקיות אשפה שמן השמים טרם הונחו בפחים העירוניים, והם מצויים עדיין בתוך הבנין.

יצאתי בריצה אל בנין הת"ת כדי להתחיל בחיפושים. כשהגעתי ראיתי צוות שלם כולל המנהל של החיידר והמזכיר עומדים עם כפפות ומרוקנים תכולת האשפות לפי הסדר... אך שוב ללא חדשות, ואז שמנו לב שיש שקית אחת ששוכנת בצד שעדיין לא נגעו בה, ומיד כשהתחלנו לרוקן אותה **צצה מול עינינו השקית ובתוכה התכשיט בסייעתא דשמיא.** ברכתי בלב מלא הודי'ה **"ברוך המשיב אבידה לבעליה".**

בדרכי הביתה אני מקבל טלפון מהמזכיר של החיידר שאומר לי: אין לך מושג כמה השגחה פרטית היתה כאן. בדרך כלל בשעה 6.00 אחר הצהריים הבניין שומם (פרט לבחורי מכינה לישיבה קטנה השוקדים על לימודם) ולא רגיל שיימצא מאן דהו במשרד, בוודאי לא שם מישהו בעל גישה למצלמות האבטחה. "בדיוק" היום מתקיימת בת"ת אסיפת הורים, וכל הצוות עבד קשה להכין את החיידר לכבודם של ההורים והמלמדים המסורים. מן השמים סייעו, והספקנו להכין את הכל עד השעה 6.00, חצי שעה לפני הזמן המיועד בשעה 6:30, ומן השמים כיוונו שהתקשרת בדיוק בשעה זו שהצוות כולו היה פה, והיתה אפשרות לעקוב אחרי התכשיט האבוד, וגם שהשקים עדיין לא הוצאו לפחים העירוניים. אילו היית נזכר באיחור של **חצי שעה בלבד!** לא היה מי שיעזור לך בענין, שכן שההורים הקרואים כבר מתדפקים על דלתות המלמדים לשמוע את חוות דעתם על הילדים, ואיש לא היה מתפנה אז לעסוק באבידתך, ולאחר האסיפה - השקים כבר היו נלקחים אחר כבוד על ידי רכב האשפה של העירייה!

יישר כח גדול להנהלת ת"ת נדבורנה!

הגז נותק והישועה בפתח ביהמ"ד

אתמול בוצעה בביתי **"ביקורת תקופתית"** למערכת הגז כנדרש על פי החוק. הטכנאי סיים את הבדיקה והודיע לי כי תשתית הגז בבית תקינה לחלוטין, אולם **בכיריים** של תנור האפייה שלנו יש דליפת גז כלשהי, ולכן הוא **מנתק את חיבור הגז לבית** עד לתיקון הבעיה. ניסיתי לבקש ממנו ארכה כלשהי, אך הוא סירב בטענה כי זה מסוכן. הייתי אובד עצות וביקשתי ממנו שיתקן את הדליפה בתשלום, אך הוא אמר שהוא אינו עוסק בכך.

פניתי לעוד טכנאי והתשובה היתה זהה - הוא לא מתעסק בתיקון דליפות מסוג זה. אני כמובן לא יכול להרשות לעצמי, במשפחה עם ילדים, להישאר ללא כיריים לבישול, והייתי אובד עצות. מישהו נתן לי טלפון של טכנאי מומחה בשם **אברהמי קירשנבוים**, והציע לי לפנות אליו כדי שהוא יעזור לי לפתור את הבעיה.

בתחילה הוא לא ענה לי לטלפון, ובהמשך הוא חזר אלי. שהיתי אז בהיכל בית המדרש **"קרלין סטולין"** שברחוב חתם סופר, ומשום כבוד בית המדרש, יצאתי החוצה. ברחבה שבפתח, התקשרתי לקירשנבוים ותיארתי בפניו את הבעיה הדחופה שלי. אך לאכזבתי הוא הסביר לי שגם הוא לא מטפל בדליפות מכיריים...

ואז קרה הלא יאומן: תוך כדי השיחה, אני מבחין כי נהג הרכב שעומד מולי בחזית בית המדרש **מאותת אלי בפנסיו.** ראיתי מישהו לא מוכר - **והתעלמתי**, אבל האיש המשיך לאותת עד שניגשתי אל חלון רכבו, והתברר שזהו **אותו טכנאי** שאיתו אני כרגע משוחח בטלפון!

עיני התעגלו בתדהמה, האיש מתגורר ברח' קדושת לוי, בקצה השני של העיר, אין לי מושג איך הוא הגיע לכאן בדיוק, ואין לי מושג איך הוא זיהה שבדיוק האדם שיצא הרגע מבית המדרש מולו - הוא זה שמשוחח איתו בזה הרגע מעבר לקו - כלומר אני...

ואז הוא אומר לי במילים אלו: בדיוק אתמול סידרתי את המחסן שלי, והבחנתי **שיש לי שם תנור הכולל כיריים "דלונגי"** במצב חדש, משהו שהוצאתי מאיזו יחידת דיור, הוא תופס לי מקום מיותר והחלטתי למסור אותו למי שזקוק לו... **אוכל להעביר אותו אליך בשמחה!**

וכך, בעודני יוצא לשוחח בחוץ כדי לשמור על כבוד בית המדרש, שלח לי הקדוש ברוך הוא **תנור כמעט חדש חינם אין כסף**, ברגע שאני כה זקוק לו, ובצורה כה מופלאה.

נפלאים דרכי השם!

לטובתי נסגרה המסגרת בכולל

בימים אלו הופיע בס"ד ספרי **"קריאת שמע כהלכתה"**, ספר **ראשוני מסוגו** המאגד בתוכו את כל הלכות קר"ש הנוגעות והשכיחות יום יום. בס"ד זכיתי לראות במהלך כתיבת הספר והוצאתו לאור הרבה **הארות פנים משמיא**, ואביא כאן בקצרה 2 נקודות:

עצם רעיון כתיבת הספר - שהוא ענין פלאי ממש, שכן על **מצוה רבה ויסודית כקריאת שמע** עדיין לא חובר חיבור **מיוחד**, אלא כחלק מהלכות תפילה - כרוך בהשגחה פרטית מרתקת.

היה זה לפני כשלוש שנים, בצירוף מקרים שהביאוני להרגשת **"יובש רוחני"**, שתחילתו בפטירתו הפתאומית של אאמו"ר זצ"ל, והמשכו כשעזבתי כולל מבוסס עם הספק קבוע ומספק - לטובת כולל במסגרת **"ליבו חפץ"** על דעת **להשתלב בתכנית חזרה** על לימודי ההוראה, **תכנית שנסגרה לאכזבתי** לאחר מס' חדשים.

החלטתי לתפוס אומנות אבותי בידי, וקיבלתי על עצמי לומר בכל יום **מזמור**

ו' כסלו תשפ"ז **.כל הזכויות שמורות** אין להעתיק תוכן לפרסום, ללא קבלת אישור מפורש, למעט פרסום הגליון במתכונתו המלאה.
בגיליון מובאות עובדות בדוקות ומדויקות בלבד ככל שידי מגעת בס"ד, ללא כל תוספת. בחלק מהמקרים שונו השמות על פי דרישת הנוגעים בדבר.

קי"ט בתהילים למשך תקופה, לבקש ולהתחנן לפני אבי שבשמים בהשתפכות הנפש. ואכן, עמדתי בקבלה זו. הרגשתי **קרבת אלוקים מיוחדת** בעת אמירת המזמור.

לאחר תקופה, ביום בהיר אחד, לאחר תפילת שחרית בבית המדרש **רחמסטריווקא** ברח' ממעזריטש [אגב, על משקל דברי מע"כ בשבח הנוכחות בביהמ"ד **קרלין** בעת אמירת **לדוד ה' אורי וישעי**, אמליץ להתפלל פעם במנין הנ"ל ולטעום טעם של **תפילת שחרית איכותית** בסתם יום של חול...], הבחנתי על השולחן **בחוברת** העוסקת במעלת מצות קריאת שמע ובדעות השונות לגבי זמן קריאת שמע מלכתחילה דווקא **לאחר נץ החמה**. בשעת מעשה היו לי הדברים בגדר חידוש, וכי ישנה כזו דעה **לקרוא קר"ש דוקא אחר הנץ?** ניסיתי לחשוב איזה ספר יכול לעסוק בנושא, ואז **הכתה בי ההכרה שאין כזה ספר**, ושמא **מקום הניחו לי** משמיא לכתוב **חיבור על מצוות קריאת שמע**.

באותו יום ממש, בעודי מתפלל מנחה גדולה, הבחנתי על השולחן בגיליון "**קנין תורה**" של חסידי תולדות אהרן, והמאמר המרכזי היה בדיוק בנושא **"להקיץ הישן לקריאת שמע"**.

נדיר שאראה את הגליון הזה בעירנו, ופרשתי זאת כרמז ברור מן השמים, לדרבן אותי לעסוק בנושא זה.

אחה"צ בדקתי ב"אוצר החכמה" והתברר שאכן אין עדיין **חיבור ייעודי העוסק בהלכות קריאת שמע**. מה אומר ומה אדבר: **"אכן שמע אלקים, הקשיב לקול תפילתי"** זכיתי לעמל ושקיעות של שנתיים ימים בעסק הלכות קריאת שמע, שהביא עימו **מחייב חזק, סיפוק עצום**, ובע"ה גם **זיכוי הרבים.**

כל זאת התאפשר **דווקא** אודות ללימודי בכולל "ליבו חפץ" **והתוכנית שנסגרה וכה הרבה הצטערתי עליה!** אלולא זאת קשה להאמין שהייתי מוצא די זמן לכתוב את החיבור.

אכן **לטובתי נשברה רגל פרתי!**

טרם אכלה לדבר, אוסיף עוד נקודה שחיזקה אותי מאוד. כיון שכאמור הספר הינו ספר ראשון העוסק בענין הלכות קר"ש, ישנם לא מעט נושאים ושאלות שכיחות שלא כ"כ לובנו עם הפוסקים, ואחד מהם הוא מה דין **המתעורר משנתו דקות אחדות טרם סוף זמן קר"ש, והוא צריך לצאת לנקביו,** האם מותר לו לקרוא קר"ש במצב זה, או שיפסיד המצוה.

דנתי בנושא עם הרבה מורי הוראה מובהקים, היו שצידדו לכאן והיו שצדדו לשם, והיתה חסרה הכרעה מוחלטת, מדמות בכירה ומקובלת. והנה, ממש לקראת סוף כתיבת הספר, שוחחתי בנושא עם אחד משכני, ולאחר כמה ימים הוא מתקשר אלי שיש לו בשבילי **הפתעה**. הלה לומד בכולל בירושלים ת"ו, ודן עם הלומדים בכולל על נושא המדובר. והנה, אחד מותיקי האברכים פונה אליו ומספר לו שבשנת תשס"ג עסק בנושא זה, והיה לו **חילוף מכתבים עם הגאון האדיר רבי חיים קנייבסקי** זצ"ל, ומסר לי אותם ותוכנם נכנס לספר, לזיכוי הרבים.

בכל חותמי ברכות
ידידך **משה טובי' טיקוצקי**

הפורום להגנת הצרכן החדרי
אזהרה חמורה
אל תאפשרו לאחרים לפתוח עסקים על שמכם!
ההבטחה **ש"אנחנו מטפלים בהכול, אתם לא צריכים לעשות כלום" לא מגינה עליכם.**
מישהו אחר עושה את העסקים, **ואתם נשארים עם החובות.**
אל תתפתו, גם אם מציעים לכם סכום מפתה. **אל תאפשרו** לאחרים לפתוח ולנהל עסקים על שמכם, **אל תמסרו** לצורך כך צילום תעודת זהות **ואל תחתמו** על מסמכים או ייפויי כוח.
ובכל מקרה, **סיסמאות לאזור האישי הממשלתי וקודי אימות לא מוסרים לאף אחד!**

קפה על התפילין - לטובה!

הגעתי היום הביתה ונהיה לי שחור בעינים: בני השובב בן השנתיים מצא לעצמו משחק - לא פחות ולא יותר אלא **התפילין של אחיו הבחור!** ולא רק זוג אחד, אלא שני זוגות תפילין: של רש"י ושל רבנו תם... הוא פתח את רוכסני הנרתיקים המהודרים, הוציא את הבתים מקופסאות הפלסטיק שלהם, וערבב את הכל **לערבוביה אחת גדולה.**

הר"ר שלום לייב ניתך

כעת נוצרה תסבוכת לא פשוטה: איך יודעים איזה של רש"י ואיזה של רבנו תם?

בתפילין של ראש יש דרך לזהות לפי מיקום הקשר שבין הפרשיות, ברש"י זה בצד - ובר"ת זה באמצע הבית **אבל בתפילין של יד** אין כל דרך לזהות מבחוץ! בפשטות, הדרך היחידה כרגע היא ליטול את התפילין היקרות - שנרכשו ממש לא מזמן - ולשלוח אותן לבעל מקצוע "בתים - מאכער", **שיפרום את התפירות ויבדוק איזה מהן רש"י ואיזה רבנו תם.** מדובר בעלות כספית ניכרת ובעיקר בפעולה שממש לא מוסיפה בריאות לתפילין.

ואין אפילו על מי לכעוס... תינוק מתוק בן שנתיים.

מה עושים עכשיו?

ישבנו במתח וחיכינו לשובו של בננו הבחור, בעל התפילין. הוא נכנס הביתה, ראה את המתרחש על השולחן ותלה בנו זוג עיניים תמהות. אמרתי לו: **"צדיק שלי, זה לא רק הבלאגן שאתה רואה, עכשיו אנחנו לא יודעים איזה של רש"י ואיזה של רבנו תם."**

הבן שלי שמע את הדברים וניתר ממקומו כנשוך נחש: **"אבא!** " הוא קרא, "היום בבוקר, משום מה, **ללא שום סיבה נראית לעין**, התעניינתי האם יש איזשהו סימן היכר בין התפילין של רש"י ורבנו תם, התבוננתי ושמתי לב שעל הרצועה של התפילין של רש"י יש **כתם קטן**, כנראה מטיפת קפה שנשפכה או משהו דומה! "

בני תפס בידו את הרצועה והראה לי: **"הנה אבא, זו הרצועה עם הכתם, אלו התפילין של רש"י, וממילא, הקציצה השנייה היא של רבנו תם! "**

הקב"ה הקדים רפואה למכה.

טיפת קפה קטנה על הרצועה, יחד עם מחשבה חסרת פשר שעלתה בדעתו של בני להתבונן בענין - חסכו לנו עוגמת נפש גדולה.

נפלאים דרכי השי"ת!

מז"ט למספר ר' שלום שיחי', **לאירוסי הבת!**

תיקון טעות

בגיליון פר' תולדות הובא סיפור תחת הכותרת **"שבת ותמרים - מעין עוה"ב"** לציטוט הזה לכאורה **אין מקור**. זה נבע כנראה מטעות עקב **סמיכות המימרות** בגמרא ברכות דף נז.

תודה רבה למעיר שטרח לבדוק והעמידני על האמת. אשריכם ישראל, שדברי תורה **חביבין** עליכם ביותר!

ו' כסלו תשפ"ז **.כל הזכויות שמורות.** אין להעתיק תוכן לפרסום, ללא קבלת אישור מפורש, למעט פרסום הגליון במתכונתו המלאה.
בגיליון מובאות עובדות בדוקות ומדויקות בלבד ככל שידי מגעת בס"ד, ללא כל תוספת. בחלק מהמקרים שונו השמות על פי דרישת הנוגעים בדבר.